

VIII

men han lærte sig hurtigt at tilrettelægge sit arbejde på en sådan måde, at han altid var 100 pct. hjemme i de sager, hvor hans kolleger eller medarbejdere byggede på *hans* udredninger.

Edvard Sørensen forstod så godt som de bedste at formidle kontakten mellem det offentlige livs mange organer og de mange vælgere, hvis gerning ude i det arbejdende samfund blev præget af lovene og administrationen, og netop derfor blev folkestyret for ham ikke talemåder, men selve indholdet i hans offentlige tilværelse.

Det er derfor ingen overdivelse, når det er sagt, at Edvard Sørensens altfor tidlige død er et smerteligt tab for tinget og for det parti, han tilhørte.

For os betyder hans død endvidere tabet af en venlig, forstående og beskeden kollega, der viede sine kræfter til arbejdet for at fremme det, som han anså for at være det rigtige; men som aldrig glemte, at der er mennesker bag sagerne.

Vi vil bevare mindet om ham, og iøvrigt bevares hans minde gennem det præg, han satte på en række af de sager, han arbejdede med gennem de 25 år, hans medlemsskab i folketinget varede. (F. sp. 5254).

Den 16. juni 1954 døde folketingsmand *Frede Nielsen*. I folketingets møde den 9. september udtalte formanden (*Gustav Pedersen*):

Den 16. juni afgik medlem af folketinget *Frede Nielsen* ved døden, og tinget har atter mistet et af de medlemmer, der gennem en vidtrækkende virksomhed satte sit præg på lovgivningsarbejdet.

Det blev ikke forundt *Frede Nielsen* at deltage i tingets arbejde i så mange år.

Først i 1943 — 52 år gammel — blev han indvalgt i folketinget; men han var på forhånd placeret i et arbejde, som sikrede ham en række betydelige opgaver.

Han var nemlig som I. P. Nielsens efterfølger — ikke blot i Sønderborgkredsen, men i en stor del af det sønder-